

УДК 343.98

Коцюба С. А.

здобувач

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ТАКТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДОПИТУ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ РОЗСЛІДУВАННЯ НЕЗАКОННОГО ЗАВОЛОДІННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЕМ ВОГНЕПАЛЬНОЮ ЗБРОЄЮ

Сформульовано організаційно-тактичні особливості проведення допиту на початковому етапі розслідування незаконного заволодіння вогнепальною зброєю.

До основних організаційно-підготовчих заходів до проведення допиту автором віднесено: повне та детальне вивчення матеріалів кримінального провадження; вивчення слідчої ситуації, що сформувалася на певному етапі досудового розслідування; визначення кола осіб, які підлягають допиту; встановлення послідовності проведення допитів (якщо декілька підозрюваних осіб); визначення предмета допиту; вивчення особи допитуваного (збирання оперативної інформації про допитувану особу; її місце у складі злочинного угруповання, що займається наркобізнесом; вчинені цим угрупованням кримінальні правопорушення); визначення часу проведення допиту; встановлення місця проведення допиту; визначення способу виклику на допит; підбір речових доказів та інших матеріалів для пред'явлення допитуваному; визначення учасників проведення допиту; визначення технічних засобів фіксації допиту та їх підготовка; забезпечення сприятливих умов проведення допиту; ознайомлення зі спеціальною літературою або використання допомоги осіб, що володіють спеціальними знаннями; визначення низки тактичних прийомів, що будуть застосовані під час допиту; складання плану проведення допиту та ін.

Ключові слова: незаконне заволодіння вогнепальною зброєю, допит, доручення, початковий етап розслідування.

Постановка проблеми. Одним із окремих аспектів успішного розслідування незаконного заволодіння вогнепальною зброєю є підвищення ефективності проведення слідчих (розшукових) дій, серед яких особливе місце займає допит, котрий потребує ретельної підготовки, вірного визначення кола обставин які необхідно з'ясувати, а також грамотного вибору тактичних прийомів.

У зв'язку з цим слід зазначити, що особливого значення набуває розробка тактики допиту підозрюваних. Тактика допиту цієї категорії осіб має певну специфіку, оскільки напряму залежить від слідчої ситуації, що склалася на певному етапі розслідування, зокрема, конфліктна або безконфліктна. Виходячи зі слідчої ситуації, що склалася між учасниками допиту, слідчий обирає певні тактичні прийоми, що дозволяють отримати правдиві показання щодо

події злочину.

Остання обставина визначає актуальність і своєчасність дослідження обраної проблематики.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Дослідженню питань організаційно-тактичних аспектів проведення допиту у кримінальних провадженнях, пов'язаних із незаконним обігом вогнепальної зброї, приділили увагу чимало науковців, до яких відносяться праці: Г. О. Бойка, О. М. Вдовіна, В. В. Єфіменка, І. В. Капустіної, С. П. Мельниченка, С. Г. Павлікова, І. Ю. Рагуліна, О. С. Тарасенка, Є. С. Тесленка, С. Б. Фоміна, М. В. Щеголевої та ін. У свій час зазначені вчені зробили науковий внесок у дослідження вказаної проблематики. Втім детальний аналіз змісту цих робіт показав, що окремі результати раніше проведених досліджень є спірними, частково підготовлені з урахуванням криміногенного стану інших держав, не відображають організаційних особливостей проведення допиту на початковому етапі розслідування незаконного заволодіння вогнепальною зброєю, або, взагалі, залишилися поза увагою вчених.

Метою даної статті є визначення організаційно-тактичних особливостей допиту на початковому етапі розслідування незаконного заволодіння вогнепальною зброєю.

Виклад основного матеріалу дослідження. Допит являє собою СРД, змістом якої є одержання показань від особи, яка володіє відомостями, що мають значення для встановлення істини у кримінальному провадженні. Складність цієї СРД полягає у тому, що допит являє собою суворо регламентовану кримінально-процесуальними нормами форму спілкування, яка завжди має вимушений характер і зумовлена необхідністю. Така ситуація виключає психологічну близькість людей, «викликає» додаткові комунікативні перешкоди, що в окремих випадках сприяє прихованню істини у справі [1]. Крім того, складність цієї СРД при розслідуванні злочинів, які вчинюються ЗУ, насамперед, залежить від обсягу і якості наявної у слідчого інформації, отриманої в результаті оперативно-розшукових заходів, СРД та НСРД, особистісних якостей допитуваного, його процесуального статусу (підозрюваний, свідок, потерпілий), місця в ієрархічній структурі злочинного співтовариства (організатор, керівник, учасник), кримінальної спрямованості ЗУ та ін. [2, с. 94]. Саме на подолання цих та інших негативних обставин (перешкод) і спрямована тактика допиту.

Проте, допит є центральною слідчою (розшуковою) дією, яка дозволяє: 1) встановити обставини злочину; 2) вчасно висунути слідчі версії; 3) отримати відомості про членів ЗУ та їх лідерів; 4) визначити послідовність й тактику проведення інших процесуальних дій та ін.

Допит особи в кримінальному провадженні безпосередньо спрямований на пошук та закріплення доказів. На думку окремих науковців він може займати приблизно 25% усього робочого часу слідчого [3, с. 282]. Від результату даної слідчої (розшукової) дії часто залежить прийняття вагомих процесу-

альних рішень.

Головною метою слідчої (розшукової) дії є встановлення істини у кримінальному провадженні та отримання від допитуваного повних і таких, що об'єктивно відображують дійсність, показань [4, с. 129].

Окремі науковці визначають допит як процес отримання інформації від допитуваної особи [5, с. 283; 6, с. 249; 7, с. 131; 8, с. 6], інші – наголошують на процесуальній регламентації цієї слідчої дії [9, с. 9]. В цілому погоджуючись з думками науковців, маємо зазначити, що, на нашу думку, більш повними є визначення допиту, в яких наголошується на психологічній складовій взаємовідносин слідчого з допитуваним.

Достатньо повним, на нашу думку, є визначення допиту, запропоноване М.О. Янковим: «регламентований кримінально-процесуальним законом процес специфічної вербальної взаємодії з допитуваним, під час якої слідчий (дізнавач, прокурор, суддя), використовуючи законні тактичні прийоми і методи психологічного впливу, отримує від допитуваного і фіксує у протоколі усну інформацію про відомі йому обставини, що мають значення для розслідування злочину» [10, с. 10].

В цілому допит складається із трьох основних етапів:

- підготовка до допиту (підготовчий);
- безпосереднє проведення допиту (робочий);
- фіксація ходу та результатів допиту (заключний) [11].

На початковому етапі розслідування незаконного поводження з вогнепальною зброєю, що вчиняється злочинними об'єднаннями важливе значення має якість організаційно-підготовчих заходів до проведення допиту.

На думку К.О. Чаплинського, своєчасна, ретельна та всебічна підготовка до проведення допиту є необхідною умовою отримання найбільш повних та об'єктивних показань у кримінальному провадженні. На думку вченого, підготовку до допиту можна поділити на три основних рівня:

- пізнавальний (вивчення матеріалів кримінального провадження, збирання інформації про особу злочинця, ознайомлення з оперативно-розшуковою інформацією);
- прогностичний (визначення предмета допиту, кола осіб, які підлягають допиту, та послідовності їх проведення);
- синтезуючий (визначення місця і часу проведення слідчої дії, способу виклику на допит, складання плану допиту) [12, с. 148].

В.К. Весельський, В.С. Кузьмічов, В.С. Мацишин і А.В. Старушкевич виділяють такі основних три рівні планування та підготовки до проведення допиту:

- організаційний – забезпечення раціонального проведення допиту (коли й де доцільно провести його з позиції раціонального використання бюджету часу і можливостей слідчого – сьогодні, завтра, вранці, які використати науково-технічні засоби тощо);
- змістовний – визначення повноти та взаємозв'язку обставин, які підля-

гають встановленню;

– тактичний – встановлення відповідних засобів і прийомів вирішення конкретних завдань допиту [13, с. 61].

У науковій літературі вчені по-різному підходять до розгляду підготовчих заходів із проведення допиту.

Так, на думку В.Д. Берназа, В.В. Бірюкова і А.Ф. Волобуєва, підготовка до допиту повинна складатися з таких організаційних заходів:

– ретельне, повне та всебічне вивчення матеріалів кримінального провадження;

– визначення черговості допиту (тобто кола осіб, які підлягають допиту, та послідовності їх проведення);

– одержання інформації про допитувану особу;

– ознайомлення з деякими спеціальними питаннями;

– запрошення осіб, участь у допиті яких є обов'язковою;

– планування допиту;

– визначення часу та місця проведення допиту;

– підготовка робочого місця для проведення допиту [14].

М.Т. Куц додає такі організаційно-підготовчі заходи до проведення допиту:

– встановлення мотивів давання завідомо неправдивих показань або відмови від них;

– встановлення відомостей, які характеризують характер взаємин між підозрюваним та потерпілим;

– виявлення можливих протиріч у показаннях допитуваних для встановлення неправдивих показань [Расследование преступлений против личности, порядка управления, общественного порядка и общественной безопасности : учеб.-практич. пособие. – К. : НИиРИО КВШ МВД СССР, 1975. – 207 с., с. 147].

С.С. Чернявський вважає, що підготовка до допиту повинна складатися з таких основних елементів: ретельне вивчення матеріалів кримінального провадження; вивчення особи допитуваного; підготовка спеціальних запитань; складання плану проведення допиту [15, с. 532].

На підставі узагальнення наукових поглядів вчених та матеріалів кримінальних проваджень про злочини, пов'язані із незаконним перевезенням наркотичних засобів залізничним транспортом, О. А. Вовчанська дійшла висновків, що до основних організаційно-підготовчих заходів до проведення допиту можна віднести: повне та детальне вивчення матеріалів кримінального провадження; вивчення слідчої ситуації, що сформувалася на певному етапі досудового розслідування; визначення кола осіб, які підлягають допиту; встановлення послідовності проведення допитів (якщо декілька підозрюваних осіб); визначення предмета допиту; вивчення особи допитуваного (збирання оперативної інформації про допитувану особу; її місце у складі злочинного угруповання, що займається наркобізнесом; вчинені цим угрупованням кримінальні правопорушення); визначення часу проведення

допиту; встановлення місця проведення допиту; визначення способу виклику на допит; підбір речових доказів та інших матеріалів для пред'явлення допитуваному; визначення учасників проведення допиту; визначення технічних засобів фіксації допиту та їх підготовка; забезпечення сприятливих умов проведення допиту; ознайомлення зі спеціальною літературою або використання допомоги осіб, що володіють спеціальними знаннями; визначення низки тактичних прийомів, що будуть застосовані під час допиту; складання плану проведення допиту [4, с. 130-132].

На наш погляд, цікавою з цього приводу є точка зору А.В. Хірсіна, який виділяє такі основні організаційно-підготовчі заходи до проведення допиту:

- вчасна та ретельна підготовка до проведення допиту;
- негайне проведення допиту після затримання злочинця (на місці його затримання);
- запобігання можливій протидії досудовому розслідуванню та негайна її нейтралізація;
- недопущення інформаційних контактів між затриманими особами;
- проведення розвідувальної бесіди перед допитом;
- диференціація допитуваних залежно від наявної у слідчого доказової бази на кожного з учасників кримінального угруповання;
- використання конфліктів та суперечностей між членами кримінального угруповання [16, с. 11].

Слід зазначити, що вагомим стає використання під час допиту фактору раптовості. На думку В.П. Бахіна, В.С. Кузьмічова та Є.Д. Лук'янчикова, його реалізація характеризується закономірністю, сутність якої міститься в тому, що ефективність раптовості обмежена часом, необхідним для перебудови особою своїх дій та намірів, вибором засобів та способів протидії раптовості. Після цього раптовість перестає діяти. Втрата слідчим часу веде до його виграшу підозрюваним, що дає можливість проаналізувати ситуацію, обрати нову лінію поведінки й узгодити свої дії зі співучасниками та іншими зацікавленими особами. Саме тому несвоєчасне провадження слідчої дії чи використання тактичного прийому (ставлення питання, пред'явлення предмету, документу) часто призводить до втрати раптовості, ускладнює процес збирання доказової інформації [17, с. 23–24]. Тож, дію фактору раптовості слід враховувати як при обранні моменту проведення допиту проміж інших слідчих (розшукових) дій, так і при формуванні кола питань, що планується поставити перед допитуваним, й кола наявних доказів, потенційно здатних бути йому пред'явленими в ході допиту.

Такий тактичний прийом, на нашу думку слід застосовувати не тільки по відношенню до підозрюваного, алей до свідків, які з плином часу через різні причини (у тому числі і через страх перед членами злочинних об'єднань, які вчиняють незаконне поводження з вогнепальною зброєю) змінюють своє відношення до необхідності дачі показань. Тому найбільш результативним є проведення допиту на місці події під час виїзду чергової СОГ.

Переважає більшість потерпілих не заінтересовані у даванні неправдивих показань. Як правило, така категорія осіб намагається допомогти слідчому встановити усі обставини справи з метою викриття злочинців та повернення майна.

Втім показання потерпілого та свідка можуть містити певні прогалини і неточності. Потерпілі і свідки дають неповні показання, що зумовлено негативним впливом або побоюванням помсти з боку членів злочинного об'єднання.

Крім того, як зазначає В.В. Єфіменко [18] можливі і інші слідчі ситуації, наприклад: розкрадання зброї супроводжувалося дезертирством; злочин скоєно військовою посадовою особою, який по своєму службовому становищу повинен був забезпечити збереження вогнепальної зброї.

Не слід забувати про необхідність виявлення неправди у показаннях потерпілого, так як заяву (повідомлення) про вчинення розкрадання зброї, викладені потерпілим відомості можуть бути помилковими. Завідомо неправдиве повідомлення про вчинення розкрадання може бути продиктовано тим, що, наприклад, власник з використанням своєї зброї скоїв злочин (або надав свою зброю для вчинення злочину іншій особі), і, щоб забезпечити собі алібі, заявив в правоохоронні органи про те, що зброю у нього викрали. Помилкову заяву про вчинення розкрадання зброї може бути зроблено його власником з метою обговорити конкретну особу. Потерпілий може давати неправдиві свідчення про умови зберігання зброї, приховувати, що зброя зберігалася неналежним чином. Не в інтересах потерпілого розповідати і про власну неправильну поведінку, якою потерпілий спровокував вчинення розкрадання зброї [19].

У зв'язку з цим, слідчий повинен усвідомлювати можливість факту інсценування злочину потерпілим і, що останній може бути одним із членів злочинного об'єднання. Тому допит, в залежності від особистості заявника, його психологічних якостей, сімейного стану та взаємовідносин з командуванням, а також членами злочинного об'єднання, яке викрадало зброю, може носити як конфліктний, так і безконфліктний характер.

Успішне його проведення залежить від знання слідчим нормативної бази, що регулює обіг зброї у військах. У ході допиту необхідно враховувати, що допитуваний має життєвий досвід, усталені погляди. Для встановлення психологічного контакту і досягнення мети допиту необхідно вивчити особистість допитуваного, його сімейне становище, зв'язки [18].

Саме тому слідчий повинен обирати тактичні прийоми допиту потерпілих, що спрямовані на їх нейтралізацію. Важливого значення набуває вміння слідчого встановлювати психологічний контакт із потерпілими. Шляхи його досягнення у справах цієї категорії мають свої особливості. Зокрема, вони містять такі заходи: попереднє вивчення «особи потерпілого», спостереження за нею, створення доброзичливої атмосфери під час допиту, з'ясування причин страху, труднощів при відповідях та ін. [20].

Однак згідно ст. 214 КПК єдиною СРД, яка може бути проведена у не-

відкладних випадках до внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань є огляд місця події.

Однак, результати попереднього опитування слідчих та оперативних працівників свідчать про те, що у непоодиноких випадках допит свідків у кримінальних провадженнях щодо незаконного поводження з вогнепальною зброєю, що вчиняється злочинними об'єднаннями, здійснюється до внесення відомостей до єдиного реєстру досудових розслідувань - під час огляду місця події, із залишенням вільними графі часу проведення допиту для подальшого її заповнення відповідною датою та часом, які будуть більш пізніми ніж момент внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Крім того, такий допит проводиться не лише слідчими, а й оперативними працівниками. При цьому, у подальшому задля «забезпечення» законності його проведення, слідчий складає відповідне доручення і направляє його до оперативного підрозділу, після чого вже заповнюється дата проведення допиту

Така позиція виправдовується слідчими та оперативними працівниками кількома обставинами: 1) економією часу; 2) тактичною необхідністю використання фактору раптовості.

Слід зазначити, що після надходження до органу, підрозділу поліції інформації про вчинення кримінального правопорушення першочергові заходи та невідкладні слідчі (розшукові) дії можуть передбачати виявлення свідків та очевидців події, опитування (у разі внесення відомостей в ЄРДР - допит).

У зв'язку з тим, що широкою є практика залучення на добове чергування кількох складів СОГ, нами пропонується впровадити окремий алгоритм дій у роботу СОГ, яка здійснює виїзд на місце події. Зокрема після прибуття СОГ на місце події і встановлення всіх обставин, керівник СОГ (слідчий) засобами зв'язку повідомляє обставини кримінального правопорушення слідчому, що перебуває у територіальному підрозділі поліції для негайної реєстрації в ЄРДР. Після отримання номеру ЄРДР, слідчий що перебуває на місці події, самостійно допитує, а у разі необхідності дає доручення на проведення допитів оперативному працівникові.

Висновок. Таким чином до основних організаційно-підготовчих заходів до проведення допиту можна віднести: повне та детальне вивчення матеріалів кримінального провадження; вивчення слідчої ситуації, що сформувалася на певному етапі досудового розслідування; визначення кола осіб, які підлягають допиту; встановлення послідовності проведення допитів (якщо декілька підозрюваних осіб); визначення предмета допиту; вивчення особи допитуваного (збирання оперативної інформації про допитувану особу; її місце у складі злочинного угруповання, що займається наркобізнесом; вчинені цим угрупованням кримінальні правопорушення); визначення часу проведення допиту; встановлення місця проведення допиту; визначення способу виклику на допит; підбір речових доказів та інших матеріалів для пред'явлення допитуваному; визначення учасників проведення допиту; визначення технічних засобів фіксації допиту та їх підготовка; забезпечення сприятливих умов

проведення допиту; ознайомлення зі спеціальною літературою або використання допомоги осіб, що володіють спеціальними знаннями; визначення низки тактичних прийомів, що будуть застосовані під час допиту; складання плану проведення допиту та ін. Крім того, вважаємо, що до організаційно-підготовчих заходів проведення допиту під час виїзду СОГ на місце події доцільно віднести : а) реєстрацію матеріалів в ЄРДР слідчим, що перебуває у територіальному підрозділі поліції; б) дача письмового доручення оперативному працівникові про проведення допиту безпосередньо під час огляду місця події.

Бібліографічні посилання

1. Ратинов А. Р. Судебная психология для следователей : учеб. пособие / А. Р. Ратинов – М. : Высшая школа МООП СССР, 1967. – 290 с.
2. Коловоротный А. А. Уголовно-процессуальные и криминалистические аспекты расследования организации преступного сообщества (преступной организации) : дис. ... канд. юрид. наук : Спец.: 12.00.12 – «Криминалистика, судебно-экспертная деятельность, оперативно-розыскная деятельность»; 12.00.09 – «Уголовный процесс» / Коловоротный Андрей Анатольевич 2015. - 238 с.
3. Криминалистика: учебник / под ред. проф. А.Г. Филиппова (отв. редактор) и проф. А.Ф. Вольнского. – М.: Издательство “Спарк”, 1998. – 543 с.
4. Вовчанська О. А. Розслідування незаконного перевезення наркотичних засобів залізничним транспортом: дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Вовчанська Олена Анатоліївна. – Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ. - Дніпропетровськ, 2014. –213 с.
5. Криминалистика : учебник / под ред. проф. А. Г. Филиппова и А. Ф. Вольнского. – М., 1998. – 282 с.
6. Тертишник В. М. Гарантії істини та захисту прав і свобод людини в кримінальному процесі : монографія / В. М. Тертишник. – Дніпропетровськ : Юрид. академія МВС України, Арт-Прес, 2002. – 432 с.
7. Андреев И. С. Курс криминалистики / И. С. Андреев, Г. И. Грамович, Н. И. Порубов ; под ред. Н. И. Порубова. – Мн. : Выш. шк., 1997. – 335 с.
8. Весельський В. К. Сучасні проблеми допиту (процесуальні, організаційні і тактичні аспекти) : монографія / В. К. Весельський – К. : НВТ «Правник» – НАВСУ, 1999. – 126 с.
9. Питерцев С. К. Тактика допроса / С.К. Питерцев, А.А. Степанов. – СПб: Питер, 2001. – 160 с.
10. Янковой М.О. Тактичні засади допиту та розвідувального опитування : порівняльне дослідження : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / М.О. Янковой. – Одеса, 2007. – 18 с.
11. Криміналістика : підручник / В. В. Пясковський, Ю. М. Черноус, А. В. Іващенко, О. О. Алексєєв та ін. – К. : Центр учбової літератури, 2015. – 544 с.
12. Чаплинський К. О. Тактичне забезпечення розслідування діяльності злочинних угруповань : монографія / К. О. Чаплинський. – Дніпропетровськ : Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ; Ліра ЛТД, 2010. – 304 с.
13. Весельський В. К. Особливості провадження допиту підозрюваного (обвинуваченого) з метою недопущення тортур та інших порушень прав людини : посібник / Весельський В. К., Кузьмічов В. С., Мацишин В. С., Старушкевич А. В. – К. : Нац. акад. внутр. справ України, 2004. – 148 с.
14. Криміналістика : підручник / [Берназ В. Д. та ін.] ; за заг. ред. д-ра юрид. наук,

проф. А. Ф. Волобуєва ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Харків : ХНУВС, 2011. – 665 с., с. 295-297

15. Чернявський С. С. Фінансове шахрайство: методологічні засади розслідування : монографія / С. С. Чернявський. – К. : «Хай-Тек Прес», 2010. – 624 с.

16. Хірсін А. В. Криміналістичне забезпечення розслідування корисливо-насиленої організованої злочинної діяльності : автореф. дис. на здобуття науковою ступеня кандидата юридичних наук за спец. 12.00.09 «Кримінальний процес і криміналістика ; судова експертиза» / А. В. Хірсін. – К., 2006. – 18 с.

17. Бахин В.П. Тактика использования внезапности в раскрытии преступлений органами внутренних дел: учебное пособие / Бахин В.П., Кузьмичев В.С., Лукьянчиков Е.Д. – Киев: НИиРИО КВШ МВД СССР им. Ф.Э. Дзержинского, 1990. – 56 с.

18. Ефименко В. В. Расследование хищений огнестрельного оружия, боеприпасов, взрывчатых веществ и взрывных устройств (по материалам следственно-прокурорской практики военной прокуратуры Дальневосточного военного округа) : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Уголовный процесс, криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность» / Ефименко Виктор Викторович. – Владивосток, 2002. – 192 с.

19. Капустина И.В. Первоначальный этап расследования хищений огнестрельного оружия, боеприпасов, взрывчатых веществ и взрывных устройств: Дис. ... кандидата юрид. наук: 12.00.09 / Санкт-Петербургск. ун-т МВД России. СПб., 1999. 227 с.

20. Тарасенко О. С. Розслідування незаконного поводження з вогнепальною зброєю, що вчиняється злочинними об'єднаннями: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / НАВС. Київ, 2017. 240 с.

Надійшла до редакції 11.01.2018

Kotsyuba S.A. Organizational and tactical features of interrogation at the initial stage of the investigation of the illegal possession of firearms by militaryman. The article outlines the organizational and tactical features of interrogation at the initial stage of the investigation into the illegal possession of firearms.

The author concludes that the main organizational and preparatory measures for conducting the interrogation include: full and detailed study of materials of criminal proceedings; study of an investigative situation that was formed at a certain stage of pre-trial investigation; determining the range of persons to be questioned; establishing a sequence of interrogation (if several suspects); definition of the subject of interrogation; investigation of the person being interrogated (collection of operational information about the interrogated person, his place in the criminal group involved in drug trafficking, criminal offenses committed by this group); determining the time of interrogation; establishment of the place of interrogation; determining the method of calling for questioning; selection of material evidence and other materials for presentation to the interrogator; definition of participants in the interrogation; definition of technical means for recording interrogation and their preparation, providing favorable conditions for interrogation; acquaintance with special literature or use of the help of persons with special knowledge; definition of a number of tactical methods to be used during interrogation; drafting a plan for interrogation, etc.

Keywords: *illegal possession of firearms, interrogation, assignment, initial stage of investigation.*

* * *